

. Melodiën zonder vervaldatum

cultuur

verschenen in [RandKrant november 2019](#)

door Tom Peeters

‘You made me cry’, zei de Amerikaanse regisseur Tim Burton toen hij hoorde wat Michel Bisceglia met de muziek uit zijn films had gedaan. Het resultaat van een rijkgevulde verbeeldingswereld en loopbaan als pianist, componist en arrangeur.

Het buitenbeentje uit Zwartberg is na de muziekwereld ook de filmwereld met bravoure ingerold. Eigenlijk was het de bedoeling dat het maar bij één concert zou blijven’, zegt Michel Bisceglia. ‘Eerst zag ik het niet zitten. Er was geen budget voor een symfonisch orkest en ik kon zo’n weelderig georkestreerde muziek toch niet met mijn trio afhaspelen? Toen men mij vertelde dat Tim in de zaal zou zitten, begon ik te twifelen. (lacht) Uiteindelijk heb ik nog wat extra instrumenten kunnen toevoegen: cello, klassieke percussie, klarinet en een kinderkoor.’ Na het concert was Burton in zijn nopjes, ook over het eerste luik van het programma met muziek van Bisceglia zelf voor o.a. Blue Bird van Gust Van den Berghe en de Rocco Granatabiopic Marina. De foto met blijde gezichten van Bisceglia en Burton werd gedeeld op Instagram en plotsklaps begonnen alle culturele centra te bellen. ‘Dat was een opsteker, want ik had veel tijd gestoken in het opnieuw arrangeren van het originele materiaal.’ Naast het componeren, arrangeren, orkestreren en dirigeren, blijft hij graag lesgeven. Zo geeft hij piano aan de academie van Grimbergen. Met roots in een Italiaans immigrantengezin zonder muzikale achtergrond in het Zwartberg van de jaren 1970 was een muzikale carrière niet vanzelfsprekend. ‘Nu kan ik anderen doen wenen met mijn muziek en weet ik hoe ik melodieën moet polijsten, maar ooit heb ik het zelf moeten leren.’

Melodieën naar je hand zetten, was dat een werk van lange adem?

‘Dat was vooral vallen en opstaan. Als tiener heeft mijn privéleraar Irvino Defays me op weg geholpen. Hij zei nooit dat we jazz gingen leren of zo. Hij sprak altijd over moderne muziek. Dat kon Miles Davis zijn, maar ook Mozart of Haydn. Ooit kwam hij uit Salzburg terug met een pedagogisch boekje over melodieën. Ik dacht dat hij daar enkele lesjes uit zou doceren, maar we zijn er anderhalf jaar zoet mee geweest. Soms kreeg ik er een punthoofd van, maar we hebben het DNA van de melodie helemaal ontrafeld. Dat heeft mijn verdere carrière getekend. Met mijn spaargeld kocht ik later mijn eerste Rachmaninov-pianoscore die ik tot in de kleinste details bestudeerde. Van thuis uit mocht ik geen muzikant worden. Pas toen ik op mijn 23e les gaf aan het conservatorium beseften mijn ouders dat er misschien toch een volwaardige job in zat.’

Intussen heb al bijna 25 jaar een jazztrio en zien we jou opduiken op popalbums van Ozark Henry en Hooverphonic. Is je veelzijdigheid een extra troef?

‘Ja, omdat ik geen klassieke opleiding heb genoten, zie ik elke nieuwe opdracht als een uitdaging of ze nu van de opera van Aken komt of van de AB. Op mijn 21e toerde ik met de Amerikaanse jazztrompettist Randy Brecker. Componeren en orkestreren leerde ik in mijn vrije tijd. Op mijn 27e ben ik ook beginnen produceren. Van Kris De Bruyne en Rocco Granata had ik nog nooit gehoord toen men me voorstelde samen te werken. Ik werkte hard in moeilijke omstandigheden. Gelukkig moest ik nooit veel nadenken over hoe ik iets schreef. Ik werk heel intuïtief en de melodieën komen makkelijk. Het is meer een kwestie om alles georganiseerd te krijgen.’

Wie heeft je interesse in filmmuziek aangewakkerd?

‘Mijn zus werkte vroeger in een bioscoop in Genk. Ik kreeg haar gratis tickets en speurde in de kleine lettertjes van de filmaffiches naar de componist. Als die me beviel, ging ik kijken. De korte inhoud interesseerde me niet. Ik begon ook scores te kopen en zoals ik als autodidact de muzikwereld ben ingerold, gebeurde dat ook met de filmwereld. Ik spoelde video's honderden keren terug om te begrijpen wat de functie was van de muziek in een bepaalde scène. Tegenwoordig componeer ik steeds minder op beeld. Als ik een script lees, hoor ik de muziek vaak al. Zo moest het hoofdthema van Marina intelligent zijn, iets met Italië te maken hebben, maar ook de lijdensweg van Rocco moest er in vervat zitten. Al die puzzelstukjes moet je goed zien te krijgen met de melodie als leidraad. Slechte melodieën vervallen na twee weken, goede worden alleen maar beter. Toen ik met Edward Scissorhands mijn eerste film van Tim Burton zag, dacht ik alleen maar wow. De thema's van Danny Elfman zijn zo krachtig dat, als je ze op piano speelt, je precies in de film zit. De complimenten van Tim deden deugd. Vroeger zei men al dat mijn manier van spelen beeldend klonk. Door de kansen die ik de voorbije vijftien jaar in de filmwereld kreeg, heb ik dat nog kunnen versterken.’

Michel Bisceglia plays Tim Burton

ZA · 23 NOV · 20.30

Grimbergen, CC Strombeek, 02 263 03 43 DO

5 DEC · 20.15

Alsemberg, CC De Meent, 02 359 16 00